

Absolutní vítězství v Technické olympiádě

Josef Gruber, foto autor a Petra Mašková

Autoři:

- Mgr. L. Bartoňská
- Mgr. J. Benešová
- Mgr. I. Harmadová
- Mgr. H. Koubková
- Ing. P. Mašková
- Mgr. M. Pernicová
- Mgr. I. Tomášková
- Ing. D. Vojta
- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

I škola může mít své „olympioniky“. V Technické olympiádě Plzeňského kraje 2024 byli jako první oceněni žáci Jiří Lüftner a Jan Eliáš Duchek (třídy 3STB a 2STB). Pomyslnou „zlatou medaili“ obdrželi za projekt Model lodi s parním pohonem. Loď, jejíž parní stroj předvedli při prezentaci v chodu, porotu zaujala tak, že tento projekt vyhodnotila jako první. Nicméně účastníci této olympiády jsou rozřazeni do skupin a do první, tedy nejvyšší, se s přehledem dostala i druhá práce našich žáků — projekt Elektrická kytara, jehož autoři Jakub Hauer a Filip Starove (třída 3 ME) se vytáhli, jako by se vyučili u firmy Gibson.

Parolod' má trubkový parní kotel, který najede velmi rychle a je účinnější než předchozí kotel plamencový. Zdrojem tepla je plynový hořák, je vyřešeno i doplňování vody při plavbě, domazávání oscilačního parního stroje a odloučení oleje. Model je dálkově řízený RC soupravou.

Kytara obou mechatroniků je inspirována slavným modelem Gibson Flying V, který dobře znají metaloví i bluesoví hráči, hrál na něj i takový Jimi Hendrix. Pánové vyrobili korpus s modifikovaným tvarem, vymysleli originální tvar hlavy, vše osadili potřebným hardwarem a kytaru samozřejmě předvedli při hře.

Všem patří velká gratulace a poděkování za reprezentaci školy a oborů Strojírenství a Mechatronika.

Organizačně účast žáků zajistili Ing. Petra Mašková a Ing. Josef Gruber. Ceny žáci přebírali z rukou JUDr. Jaroslavy Havlíčkové, MBA, vedoucí odboru školství, mládeže a sportu Plzeňského kraje, a náměstka hejtmána Plzeňského kraje pro oblast školství a sportu Ing. Vladimíra Kroce.

Uvnitř tohoto vydání:

Absolutní vítězství v Technické olympiádě	1
9. ročník soutěže O cenu Emila Felixe	2
We did it!	2
Škola doporučena zaměstnavateli	3
Druhé místo v anglické soutěži	3
Apokalypsa a umění Českých zemích	4
Exkurze do firmy Workpress Aviation	4
Světová metropole umění III	5
Země nejen archivního vína 5	7

9. ročník soutěže O cenu Emila Felixe

Helena Koubková, Ivana Harmadyová

Vážené studentky, vážení studenti, vyhlašujeme devátý ročník soutěže O cenu Emila Felixe.

O vítězství se můžete ucházet ve třech kategoriích:

- 1) prozaický text (jedna povídka o maximálním rozsahu 3 strany)
- 2) poezie (tři básně)
- 3) text k písni libovolného hudebního žánru (tři texty)

Uzávěrka soutěže je 8. března 2024. Práce ode-

vzdávejte vytištěné na listech formátu A4, velikost písma 12, řádkování 1 do kabinetu č. 146. Zde také získáte odpovědi na případné dotazy. Příspěvky nepodepisujte, identifikační údaje (jméno a příjmení, třída, datum narození) uvádějte na samostatném listu, protože práce budou hodnoceny anonymně. Vyhlášení výsledků soutěže proběhne dne 9. dubna 2024.

Dr. Emil Felix (1889 Koloveč - 1956 Plzeň) byl pedagog, literární historik, literární a divadelní kritik. Na průmyslové škole učil několik let v polovině 20. stol. Žáci na něho s úctou vzpomínali jako na učitele, jebož si velmi vážili.

We did it!

Jitka Benešová

Dne 30. 1. 2024 se uskutečnilo ve velké aule SPŠ strojnické a SOŠ prof. Švejcara slavnostní předání certifikátů účastníkům Cambridgeských zkoušek.

Testování úrovně angličtiny proběhlo ve spolupráci s JŠ Eufrat na naší škole 9. 12. 2023 a žáci, převážně ze čtvrtých ročníků, si mohli ověřit své dovednosti a znalosti v poslechu, čtení a porozumění textu, jazykové kom-

petenci a v mluveném projevu. Splněná úroveň B1 nahrazuje školní část maturitní zkoušky z anglického jazyka.

A jaké jsou výsledky?

Úroveň B1 (PET) složilo 63 žáků, 22 z nich dosáhlo úrovně B2.

Úroveň B2 (FCE) složilo 25 žáků, 6 z nich dosáhlo úrovně C1.

Všem gratulujeme a těšíme se na další ročník Cambridgeských zkoušek na podzim 2024!

Škola doporučená zaměstnavateli

Josef Gruber

Není to poprvé, kdy škola získala toto prestižní ocenění.

Druhé místo v anglické soutěži

Monika Pernicová

Ve čtvrtek 11. 1. se v kampusu ZČU uskutečnilo již popáté finálové kolo soutěže KONTEXT, krajské online soutěže v porozumění anglickému odbornému textu.

Naši školu reprezentovali Barbora Jakubšová, Barbora Kaucká, Jana Třísková, Jan Tříška a Tomáš Zíka, který předvedl nejlepší výkon a utkal se ve své kategorii s dalšími čtyřmi finalisty před trojčlennou porotou. V této tvrdé konkurenci obsadil krásné 2. místo. Gratulujeme a všem finalistům děkujeme.

Apokalypsa a umění Českých zemích

Lucie Bartovská

V rámci předmětu Výtvarná výchova jsme s prvním ročníkem 1SCB navštívili výstavu „... a viděl jsem nové nebe a novou zemi...“ Apokalypsa a umění v Českých zemích.

... a viděl jsem nové nebe a novou zemi...“

Apokalypsa a umění v českých zemích | Západočeská galerie v Plzni (zpc-galerie.cz).

Součástí edukačního programu byly i pracovní listy, které jsme na konci vypracovali. Komentovaná prohlídka byla velkým přínosem pro studenty a těšíme se na další zážitky spojené s galerií.

Exkurze do firmy Workpress Aviation Ltd.

Petr Vlček, Iveta Tomášková

V posledním prosincovém týdnu využily třídy 4STA a 1MEA nabídky navštívit firmu Workpress Aviation Ltd., se kterou naše škola dlouhodobě spolupracuje.

Firma se specializuje na výrobu komponent a dílových sestav v rámci leteckého průmyslu. Hlavní náplní firmy je přesné obrábění kovů, zejména hliníku, výroba komponentů do interiérů letadel a speciálních ventilových respirátorů. Tato výrobní společnost se také realizuje v projektech i mimo letecký průmysl, zvláště malých větrných elektráren.

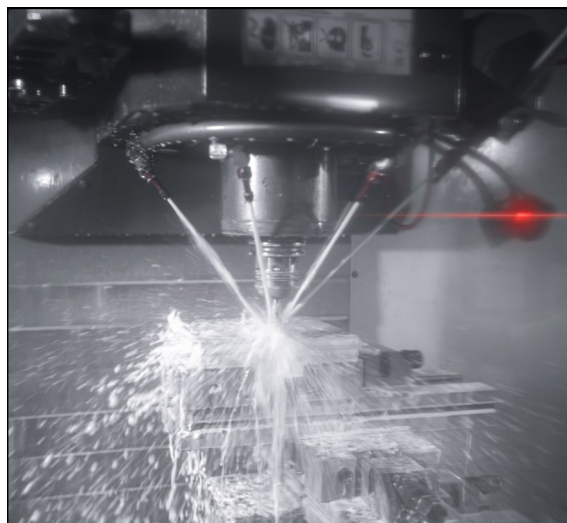
Pro naše studenty byla exkurze velmi přínosná,

protože mohli vidět provoz firmy v běžném provozu, jako je obrábění NC strojů, sklad materiálu, kontrolu kvality a jiné a také se seznámit s výrobní organizací a chodem firmy.

Pro některé studenty čtvrtého ročníku mohla být tato exkurze určitým námětem, kde mohou začít svoji budoucí pracovní kariéru, a pro žáky prvního ročníku spíše motivací, neboť mohli poznat, že na trhu práce je velká poptávka zvláště po absolventech technických oborů.

Zdroj: www.workpressaviation.com

Světová metropole umění

Den třetí: Louvre, Mona Lisa, neodmyslitelné demonstrace

Petr Vlček, foto Dalibor Vojta

I ráno, kdy jsme naložili všechna zavazadla, trochu objíždíme Paříž. Alespoň z autobusu jsme tak mohli vidět nezvyklé věžáky ekonomické moderní čtvrti La Défense, Archu jsme však nezahlédli. Zpět jedeme okolo Bouloňského lesíka, který nechal zbudovat Napoleon III. Inspiroval se v Londýně Hyde Parkem. Naším cílem byl původní královský palác Louvre. V paláci žili francouzští králové před tím, než se přestěhovali do Versailles. Dnes obrovský palác slouží jako velká muzeum a galerie. Je tu uložen mimo jiné slavný portrét od Leonarda da Vinci Mona Lisa.

Portrétovaná žena se pravděpodobně jmenovala Lisa del Giocondo. Obraz je patrně nejslavnější portrét všech dob, namaloval jej v letech 1503–1506 italský umělec Leonardo da Vinci. Vytvořil jej během svého pobytu ve Florencii a odvezl jej s sebou při svém útěku z Říma do Francie v roce 1516. Před svou smrtí jej prodal francouzskému králi Františku I. za poměrně vysokou částku

4000 zlatých dukátů. A tak skončil obraz v Louvre. Roku 1911 byl ukraden. Zlodějem byl dělník-zasklávač obrazů, zaměstnanec Louvru Vincenzo Peruggia, který nejprve dva roky schovával obraz ve svém pokoji v Paříži, a pak dostal Monu Lisu až do Florencie, kde ji nabídl ke koupi antikváři Alfrédu Gerimu. Ten kontaktoval ředitele florentské galerie Giovanniho Poggia kvůli potvrzení pravosti. Oba uvědomili policii a tak byl Peruggia při svém naivním prodeji zatčen. Obraz byl následně několik týdnů vystavován ve Florencii a začátkem roku 1914 byl slavnostně vrácen do Francie. Za krádež dostal Peruggia trest pouhých sedm měsíců, hájil se patriotismem a tím, že chtěl vrátit obraz zpět do Itálie, země jeho vzniku.

Obraz je chráněn neprůstřelným sklem, kamerami a i stráží. Ta reguluje počet osob, které se smí k obrazu přiblížit asi na vzdálenost 5-10 metrů.

Každé oddělení muzea a galerie má svého správce, který řídí tým znalců, konzervátorů a historiků umění. Muzeum a galerie má tato oddělení:

- Egyptské starožitnosti - sfingy, architektonické nálezy – šperky, nádoby..., sarkofágy mumii, sochy, úlomky

Louvre

fasád atd.

- Stará antická a orientální keramika – vázy, různé nádoby, talíře...
- Řecké a římské starožitnosti – obrovské sochy, vítězný oblouk, šperky, mince,....
- Malby, kresby, mědirytiny – XIII.–XIX. století.
- Skulptury středověku, renesance a moderní doby.
- Malé umělecké předměty světové historie - například korunovační klenoty nebo celé oddělení Afriky, Jižní Ameriky (Mayové) a Asie.
- Námořnictví a etnografie.

Dole v 1. suterénu je možno vidět samotné základy královského paláce.

Muzeum má 3 křídla a 4 přístupná podlaží (včetně suterénu), která jsou vzájemně provázaná. Na vstupu jsme dostali plánku muzea. Leckdy byl problém s orientací a některé konkrétní sály šly těžko najít. „Návštěvníckou orientací“ spojenou s lokalizací jednotlivých větších souborů se správčům muzea nedaří realizovat v potřebné kvalitě. Některé sbírky jsou umístěné v překrásných sálech s nádhernými štukovanými stropy. Palác utrpěl požárem, takže všechna štuková výzdoba a stropy se nedochovaly. Některé místnosti tak zdobí pouze nádherné obrazy.

Po návštěvě paláce nás čeká poslední procházka po centru Paříže, kterou zakončíme v restauraci Flammant Delice naproti kostelu svatého Severina. První zastávkou je Palais Royal (Královský palác). Palác byl původně postaven architektem Jacquesem Lemercierem na žádost kardinála Richelieu roku 1622, který chtěl mít sídlo neda-

leko Louvru. V rozsáhlém komplexu dnes sídlí několik veřejných institucí, např. Comédie-Française (divadlo). Na nádvoří paláce se nachází Les Deux Plateaux (neboli Colonnades de Buren), což je umělecká instalace vytvořená francouzským umělcem Danielem Burenem v letech 1985–1986. Jsou to sloupky obarvené svislými černobílými pruhy různých velikostí. V Paříži se snoubí moderní a staré umění.

Pokračujeme okolo zajímavých budov, kde sídlí různé instituce, okolo bývalé budovy Pařížské obchodní burzy. Je kulatá a dnes se tu konají různé výstavy. Přicházíme do prostoru Les Halles, kde je park s různými moderními sochami a pomníky a obelisky. Zajímavostí je

Mona Lisa

moderní skulptura Ecoute (hlava a ruka). Vytvořil ji Henri de Miller a stojí naproti kostelu sv. Eustacha, stejně jako několik jeho menších soch v Les Halles.

Église Saint-Eustache je římskokatolický farní kostel z 13. století, kdy zde byla postavena kaple svaté Anežky. Krypta tohoto zasvěcení se dosud nachází na východní straně kostela. Tuto kapli nechal vystavit pařížský měšťan Jean Alais, jako vděk za privilegium, které obdržel od francouzského krále Filipa II. Augusta vybírat denár z každého koše ryb dovezených do pařížské tržnice, která byla původně na prostranství Les Halles. Kostel je ukázkou přechodu mezi gotikou a renesancí.

Nakupujeme v místním vyhlášeném supermarketu Frantprix. Z Francouzských potravin se vozí především sýry, paštiky a klobásy, víno a koňak či brandy. Vedle prostranství je největší křižovatka místního metra, které odtud jezdí na všechny směry.

Nedaleko stojí moderní budova Centre Georges

Korunovační sál

Pompidou, plným názvem Centre national d'art et de culture Georges-Pompidou, která vypadá, jako by byla postavena z lešení. Budova má inženýrské sítě vedené po jejím pláštích v trubkách. Trubky jsou označeny barvami svého obsahu (jiná barva například pro vodovod a jiná pro odpad a tak podobně). Budova slouží jako kulturní centrum a galerie moderního umění. Sídli zde mimo jiné organizace také Národní knihovna a konají se tu různé výstavy.

Někteří členové naší výpravy se omylem nachomýtlí k nepovolené demonstraci za osvobození Palestiny. Údajně byli zasaženi lehce do ruky vodními děly, kterými se policie snažila lidi rozehnat. Nikomu se ale nic nestalo. O hodně zmenšený dav jde mávaje palestinskými vlajkami proti nám a tak se straníme a necháváme demonstranty projít. Pak už jdeme k Seině okolo bývalé pařížské radnice a dále přes známá místa, která jsme už nějak prošli. Cestou vidíme další malou pokojnou demonstraci – tentokrát na podporu Ukrajiny. Cílem je restaurace Flagrant Delice naproti kostelu svatého Severina. Tady máme rezervaci. Objednali jsme si tříchodové francouzské menu (předkrm či polévka, hlavní jídlo, moučník, víno nebo nealko nápoj a voda). Na výběr bylo z několika jídel, všechna si nepamatuji.

První chod: speciálně upravení šneci, polévka z mušlí, francouzská cibulačka, uzeninový nářez, sýrový nářez. Hlavní jídlo: pečené kachní stehno nebo prsíčka naložená a marinovaná v kachním sádle, burgundská hovězí (maso na víně a zelenině), vepřový steak na víně, losos na víně a zelenině. Moučník: několik druhů moučníků, názvy si nepamatuji, ale já jsem měl něco jako pudink s karamelovým vrškem. Jako hlavní chod kachní stehno a předkrm šneci. Menu bylo velmi chutné a bylo to vynikající zakončení akce. Ani cena nebyla vysoká, vše za 26 €.

Plní zážitků jsme se odebrali na jednu z ulic, kde nás čekali s autobusem odpočatí řidiči, kteří nás odvezli rychle a bezpečně za asi 12 hodin stejnou trasou do Plzně. V Paříži ještě naši cestu doprovázely velké kolony policejních vozů s majákem, sanitek a hasičských vozů. Paříž se totiž připravuje na nedělní povolenou demonstraci proti Izraeli, kde se očekává účast 2 000 000 protestujících. Protesty je celá Francie doslova pověstná. Paříž jsme opustili právě včas.

© 2023 pro školní zpravodaj

Země nejen archivního vína (Moldávie)

Díl 5: Parcul national Orhei - Skalní klášter

Petr Vlček

V noci silně pršelo, prší i ráno, vydáváme se na náměstí a místní MHD (maršrůtkou) jedeme na autobusové nádraží, které je na konci města. Odjíždíme jako obvykle ihned bez čekání směr Kišinev, ale budeme vystupovat ve městě Orhei. Je to brána do stejnojmenného národního parku, který tvoří lesy a hlavně krasové údolí řeky Raut. Ve vesnici Butuceni je i významný pravoslavný klášter Orheiul Vechi, jeden z nejvýznamnějších v Moldávii.

Maršrůtka nás „vysypala“ na kraji města a tak dojíždíme MHD asi kilometr a půl. Ještě se trochu zdržujeme v poměrně malém městě jednak na oběd, prohlídku a hlavně na výměnu peněz, protože na ubytování nelze použít při placení kartu. S ubytováním byly trochu problémy, protože zprvu „booking“ nabízel pouze předražené ubytování pod klášterem v Butuceni. Ale nakonec se dnes ráno objevilo dostupné ubytování ve vesnici Trebujeni.

Okresní město Orhei za časů Sovětského svazu bylo Rusy nazýváno Orgeev. Název města má maďarský základ

(„Órbely“), a šel by zhruba přeložit jako „ostrožna“. V roce 2014 mělo 21 065 obyvatel.

Město bylo založeno roku 1470, v místě bývalé pevnosti Zlaté bordy. V roce 1538 ho zničil turecký sultán Sulejman Nádherný, načež bylo znovu založeno roku 1554 asi 12 kilometrů od původního místa (jež je dnes nazýváno Orheiul Vechi - Staré Orhei a dnes ho připomíná klášter). V 17. století na město několikrát zaútočili kozáci, v roce 1758 bylo zničeno Nogajskými Tatary. V roce 1897 byla postavena železnice, vznikla zde též první tabáková továrna v tehdejší Besarábii. V roce 1920 mělo město již 25 000 obyvatel, tehdy ovšem dvě třetiny

tvorili Židé. Jejich komunita byla zdecimována za druhé světové války, přesto ve městě funguje ještě synagoga, poslední v Moldavsku. Druhá světová válka znamenala katastrofu i pro ostatní obyvatele, v roce 1941 zde probíhaly tvrdé boje mezi sovětskými a rumunsko-německými jednotkami, při nichž většina obyvatel zemřela nebo uprchla, takže město prakticky zaniklo. Obnoveno bylo po válce zruin.

Město se nachází v kopcovitém terénu, což přispívá k erozi a sesuvům půdy. K nejvýznamnějším památkám města patří kostel sv. Dumitru, který nechal postavit moldavský kníže Vasile Lupu.

Ve městě působí poměrně úspěšný fotbalový klub FC Milsami Orhei. Založen byl roku 2005, o pět let později se probojoval do nejvyšší domácí soutěže a od té doby patří mezi moldavskou špičku. V sezóně 2014/15 získal mistrovský titul, jakožto první tým mimo Kišiněv a Tiraspol. Dvakrát již získal i moldavský pohár (2012, 2018). K nejznámějším rodákům patří zpěvák Paša Parfeny, který reprezentoval Moldavsko v soutěži Eurovision Song Contest v roce 2012.

Po příjezdu do Trebujeni chvíli čekáme na návsi, než nám otevřou penzion. Je vybudován ve statku. Za rozumnou cenu budeme mít následující dva dny polopenzi. Poprvé se setkáme se symbolem Moldávie, a to je víno. Dostaneme ho ke každé večeři. Z vlastního vinohradu, domácí. V Moldávii není zvykem, aby každý vinař měl svůj sklípek a lis a dělal si víno sám. Jsou tu centrální sklepní komplexy vybudované hluboko pod zemí. Komplexy mívají 200 – 500 kilometrů chodeb se síněmi. Je to obrovské podzemí, kde projede nákladní vůz. V těchto komplexech jsou cen-

trální lisovny (uvnitř v podzemí) a každý vinař tu má pronajatou jakousi „vnitřní komoru“, kde jeho víno zraje v sudech. Komory si nepronajímají jen

Trebujeni — sčot

vinaři, ale také zákazníci. To jsou většinou bohatí lidé, kteří investují do vína miliony dolarů. V svých jeskyních kóji skladují archivní vína v lahvích. V podzemí panuje absolutní

cové podloží, bylo snadné vyhloubit tyto ohromné komplexy, jimiž je země posetá. Komplexy jsou staré i přes 200 let.

Po ubytování se vydáváme do nejkrásnější části údolí řeky Raut. Jeden břeh řeky lemuje vápencová skála, která se vlní v mírných obloucích jako had. Druhý břeh je rovinatý a pokračuje planinou. Tam je úrodná půda vhodná pro pěstování nejen vína, ale také kukuřice, brambor, chmelu, i dalších plodin včetně sadů. Vrchol skály není špičatý, ale mírně se svažuje do okolní krajiny, zatímco nad řekou je téměř kolmý.

V jedné části skály je pod vrcholkem vytesán podzemní klášter Orheiul Vechi, který má také nadzemní část, což je starobylý pravoslavný chrám a hospodářské budovy se zahradou.

Klášter Orheiul Vechi se nachází v nádherné přírodě v oblasti jakéhosi kráteru. Kráter je obrovský a po jeho skalnatém hrbetu se dá chodit a obdivovat zdejší krajinu ze sbora. Výhled je tak překrásný, že zde probíhá focení moldavských svateb. Do skal-

níbo útesu jsou vytesány svatyně a primitivní příbytky, které dříve sloužily mnichům. Na vrcholku skály stojí pěkná pravoslavná bazilika a kaplička. Klášter byl vybudován ve 13. století. Dnes o něj stará asi 5 mnichů a rekonstruuji ho. Podzemní část je turistům nepřístupná.

M y jsme se vydali z Trebujeni podél řeky ke skále na okraji kráteru. Zpočátku stoupala schůdná ces-

Raut

mír, neboť 2 kóje oddělené jen stěnou vlastní třeba ruský oligarcha a tu sousední oligarcha ukrajinský, nebo americký miliardář. Nikoho to neudiví. Protože Moldávie má většinou pískov-

ta po skalních plošinách. V polovině svahu kráteru jsou vytesána stará obydlí. Jsou to obdélníkové místnosti, spíše jako díry ve skále. Stěny poničily sprejeři.

SPŠ strojnická a SOŠ prof. Švejcara, Plzeň
Klatovská 109
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice
Fax: 371 510 825 - sekretariát
E-mailové adresy: viz web - Kontakty

www.spstrplz.cz

Sestupujeme do vesnice do vesnice Butuceni. Jediné občerstvení je možné v luxusním, hotelu, který jsme našli původně na „bookingu“ jako možnost ubytování. Je tu plno řeckně podivných, luxusně oblečených lidí, okolo stojí reprezentativní auta. Ještě, že bydlíme jinde.

Ve vesnici je malé muzeum vesnického bydlení. Samozřejmě o sobě Butuceni vrací poutníka svojí atmosférou na přelom 19. a 20. století. Sestupujeme po silnici k řece Raut a přímo podél toku se vracíme do Trebujeni. Je to úzká cesta místy se ztrácející cesta mezi kráterem a řekou v travnatém terénu. Objevili skalní studnu, která dává vodu nepřetržitě 2 000 let.

Večer si vychutnáváme atmosféru při výborné večeři a místním vínem a plánujeme výlet na další den.

© 2023 pro školní zpravodaj (pokračování příště)

Na vrcholu skály vede podle mapy široká cesta. A tak hledáme, která po stěně kráteru vyšplháme nahoru. Nápad to ovšem nebyl ideální. Vidíme jakousi pěšinu a tak se po ní vydáváme. Pěšina stoupá stále strmějším skalním terénem pod vrchol kráteru. Tam nás čeká již kolmá stěna asi tak 2 metry vysoká, ani skála směrem dolů se příliš od kolmice neliší. Je tu jakási traverza, na které roste strom. Na něm skoro visíme nad srázem. Vzájemně si pomáháme. Na širokou cestu jsme se bez úhony ale s horolezeckým úsilím dostali.

Nahore je menší náhorní plošina a široká cesta vede ke klášteru Orheiul Vechi po hraně kráteru. Klášter je otevřený, liduprázdný, prodejna biblických suvenýrů a potřeb je zavřená. Potkáváme tu akorát jediného mnicha, který okolo nás prošel a téměř si nás ani nevšiml. Prohlížíme pravoslavný kostel, jdeme ke kapli, kde je vstup do podzemních prostor a rozhlížíme se po zajímavé krajině.

Butuceni — klášter

*Jak se staví nový most
(Červená n. Vltavou,
foto JG 31. 12. 2023)*